

Driederik, het konijn met drie oren

door Kriszta Kasza

Nog niet zo lang geleden gebeurde er iets merkwaardigs in het Saffierbos. Zo merkwaardig dat jullie het misschien niet eens zullen geloven. En toch is wat ik vertel zo waar als dat ik Bertus heet. Ik ben het oudste dier in het Saffierbos: Om precies te zijn 216 jaar, zes maanden en twee dagen. Mijn taak is niet minder dan na het werk van de vorige generaties schildpadden de kroniek van de geschiedenis van ons bos verder op te schrijven, en nu hebben jullie, niet-bosbewoners, het geluk dat ik het meest bijzondere verhaal van mijn boek met jullie deel.

Precies acht jaar, zes maanden en zeven dagen geleden (ik weet het nog zo goed omdat die dag mijn schild barstte) heerste er grote opwinding midden in het Saffierbos, op Wortelstraat nr. 6. Moeder Konijn bracht babykonijntjes ter wereld. Voor de dag waarop dokter Ever de geboorte van de kleintjes had voorspeld hadden zich alle bosbewoners ter plaatse verzameld. Zelfs de kikkers en de duizendpoten onderbraken hun in deze tijd gebruikelijke paringsdans en volgden met enige bezorgdheid, maar toch vol vertrouwen in de goede afloop, de gebeurtenissen in huize Konijn.

Het was daar echt een drukte van jewelste! Mario Muis had zelfs zijn slaap-t-shirt meegenomen voor als het een lange nacht zou worden, want hij wilde niets missen. En het werd inderdaad een lange nacht. De familie Duizendpoot nam haar intrek in een half vermolmde holle boom, de lieveheersbeestjes poetsten hun stippen (zoals jullie je tanden poetsen voor het slapen gaan). De eekhoorns hielden oplettend de wacht, af en toe schenen ze met hun vuurvliegjeslampen door het raam en brachten verslag uit. De sneeuwuil had het makkelijk, zij had geen slaap. Zij was net een boek aan het lezen over Hedwig, de toveruil, toen er geroepen werd.

‘De eersteling is er,’ klonk uit de mond van Wilma Woelmuis, de vroed-

vrouw. De deur ging open en Wilma hield vol blijdschap het kleintje boven haar hoofd zoals een oeroude traditie in het bos vereiste. Iedereen haalde opgelucht adem, maar van juichen kon geen sprake zijn, want ze wilden het kleine konijntje niet laten schrikken. Daarna wachtten ze geduldig verder.

Zo ging het ook de tweede keer, toen de vroedvrouw glunderend van geluk een klein grijs bundeltje omhoog hield.

‘Het is een jongetje!’ deelde de woelmuis mee. ‘Ik denk dat dit het was,’ voegde ze er even later aan toe, maar binnen klonk nog geruis.

Er ging een opgewonden geroezemoes door de menigte (ja, met de 323 leden van de familie Mier alleen al kun je wel van een menigte spreken).

‘Komt er nog een derde?’ vroeg een kleine kruisspin timide.

Druppelsgewijs gingen er al dieren naar huis en anderen waren inmiddels ingedut in de maneschijn, toen de stilte door een luide kreet werd verbroken.

‘Wat krijgen we nu?’ klonk de stem van dokter Ever.

Eindelijk ging de deur voor de derde keer open. Wilma de Woelmuis bracht een ingebakerd baby’tje naar buiten, en hield het onzeker omhoog. Iedereen was stil, alleen de praatzieke Guus Gaai kon het niet laten om op te merken: ‘Maar deze heeft een, twee... drie oren!’

‘Dit is ongelofelijk, dit jong is een en al oor! Ik roep de Bosraad onmiddellijk bijeen!’ zei Marnix Marter, de burgemeester. ‘Morgen bij het aanbreken van de dag, precies als de specht vijf keer tikt, moet al wat beweegt – of niet beweegt (en hij keek naar Leo de Lui aard) – bij de Poel van de Brullende Kikkers zijn!’ zei hij tegen de bosbewoners.

‘Ga naar huis allemaal, er valt niets te zien!’ maande Boris Boktor, de politieagent, de dieren tot vertrek.

‘Kraa, kraa,’ riep de kraai onheilspellend.

De bosbewoners gingen op huis aan, smoezend en vol verbazing.

Ook op Wortelstraat 6 ging het licht al snel uit.

‘We noemen hem Driederik,’ klonk de stem van Moeder Konijn zwakjes. Ik was al op weg naar huis, maar kon het nog duidelijk horen, jullie weten het: schildpadden zijn niet de snelsten .

Zo begint dus het raarste relaas in mijn kroniek, het verhaal van Driederik, het konijn met de drie oren. En hoe gaat het verder? Ik zal het jullie vertellen. Luister maar. De zon was nog niet opgekomen of alle dieren ver-